Privește-mă fără să te supui vederii mele

On Noiembrie 09, 2021

Îndreaptă-ți privirea spre ceea ce este semnificativ imaginii cu care rezonează lumea, fără să-ți sporești tendința de a controla procesul formării imaginii în sine.

Multă lume este prezentă la concursul de azi din Cluj-Napoca. Maratonul se anunță foarte disputat. Sunt foarte mulți concurenți, dar și foarte mulți susținători. Toți urmăresc ceva, altfel nu ar fi fost prezenți acolo încă de dimineață. Este de ajuns să privești cum sunt priviți cei care aleargă, față de susținătorii de pe margine, totul înlănțuindu-se firesc, distinct, liber, într-un montaj neașteptat de atitudini tot mai implicate. Şi realizezi imediat că privirea susținătorilor este ferm fixată spre traseul de alergat, deci nu la tine, chiar dacă ești unul dintre susținători.

În afară de asta, dacă voi reuși să dovedesc, așa cum cred că se va întâmpla, faptul că nicio privire nu poate fi învinuită de glasul conștiinței responsabile, mărturisindu-și nevoia de a fi pe placul tuturor, fără a fi influențată în mod excesiv de mecanisme diverse de comparație, atunci toți susținătorii se vor situa mai prejos de alergători din punct de vedere al viziunii de apartenență la un scop măreț. Trebuie admirată atitudinea care face dintr-un susținător un participant fără voie la fericitul eveniment.

S-ar putea spune că orice privire ce caută altă privire, nu este o privire mulțumită de sine, ci una vulnerabilă care se poate schimba în orice clipă, în loc să aștepte totul. Iar o privire care vede, nu este neapărat o privire cu mare ecou în profunzimea ființei.

Accentuez acest lucru. Dacă fiecare privire ar urmări-o pe cea de lângă ea, probabil și-ar pierde din demnitate, fiindcă nicio privire focalizată asupra unui obiectiv important nu se poate coborî până acolo încât să observe ceva neînsemnat, nu-i așa? Prin urmare nu îți poți rezerva dreptul exclusiv de a condamna o privire care nu te privește pe tine. Trebuie să aștepți cursa ta și să devii ținta numărul unu cel puțin a unei priviri, ca să fii împăcat cu tine.

Leadership: Îți controlezi emoția pe care o emană îndreptarea atenției tale spre sursa unui stimul vizual capabil să producă o senzație de "cerc complet", atunci când îți expui preocuparea față de ceea ce te înconjoară?

În timpul primei curse la care am asistat, privirea mea avea o singură convingere, pe baza unei singure bănuieli, anume că ea nu are o limită de timp pentru a se potrivi preferințelor altora. Iar dacă s-ar aduce la cunoștință vreo acuzație împotriva privirii mele, și ar trebui să răspund la aceasta cum cred de cuviință, încât să nu mi se ceară explicații mai amănunțite, aș spune doar atât:

O privire nu trebuie să se lase convinsă cu ușurință de promisiunea unui eveniment anunțat, cum că va face senzații tari, la fel ca o reclamă care te face să cumperi orice. Ci, mai bine ar fi să continue cu fermitate să se facă nevăzută, ca să prevină vreo "cădere" în caz de prea multă trufie.

Ca s-o spun altfel. Un stimul vizual capabil să producă senzația de "cerc complet" apare drept rezultat al unei succesiuni de întâmplări senzaționale care inițiază un răspuns la acțiunea evenimentelor de mare anvergură prin care tu devii un factor de schimbare. În consecință, atmosfera care atrage atenția privirii tale la un anumit eveniment, aspectul de ansamblu al unei imagini la care te uiți ca la un întreg, poate să declanșeze o atitudine părtinitoare față de unii sau de alții.

A-ți controla emoția care te încearcă la un anumit eveniment înseamnă să-ți întărești convingerea că ceea ce trăiești intens are un sens important și nu trece neobservat, și că ceea ce contează pentru tine contează și pentru ceilalți.

Totodată, această emoție poate să izvorască din convingerea că ceea ce trăiești intens într-un anumit moment de maximă sportivitate poate să producă un impact semnificativ în procesul de formare a unei noi imagini despre sine. Cel puțin în cazul susținătorilor, nu uita că învingătorul este și în tine, chiar dacă participanții la cursă încearcă să îți încânte privirile cu inedite ruperi de ritm.

Fiecare om este supus privirii care îl caută, nu neapărat privirii pe care și-o dorește sau cea pe care o merită. Și asta numai dacă stabilește de la bun început motivul cert al unei regăsiri de fond în prim planul cuiva. Ce se înțelege de aici? Că omul poate să fie privit doar fiindcă vrea să fie privit, sau în caz rar, privirea lui poate atrage involuntar alte priviri care caută ceva senzațional? Are privirea un caracter cu desăvârșire arbitrar? A avea în prim plan o privire, înseamnă să împărtășești convingerile ei?

Leadershipul este atitudinea omului care știe să țină o flacără aprinsă în mijlocul mulțimii, dar care se concentrează numai pe imaginea flăcării ce s-a imprimat în mintea sa.

Privește-mă fără să te supui vederii mele este motto-ul unui om care a înțeles faptul că, doar aflându-se în mijlocul oamenilor, nu va putea niciodată să atragă total atenția asupra lui. Şi asta deoarece oamenii care trăiesc un episod plin de însuflețire, plin de neprevăzut, sunt atenți mai degrabă la rezultatul final, decât la un "anunț" de mică amploare.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-fara-sa-te-supui-vederii-mele.html